

Arrest

**nr. 60 758 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE WILDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 8 oktober 2007 te Ethiopië in het huwelijk met een in België verblijvende vrouw.

1.2. Op 29 oktober 2007 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum werd hem toegestaan.

1.3. Verzoeker kwam op 28 juli 2008 het Rijk binnen en meldde zich op 30 juli 2008 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om zich te laten inschrijven. Hij werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 9 september 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 september 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 januari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde [F., D. M.]

[...]

van Ethiopië nationaliteit,

[...]

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESUSSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit een samenwoonstverslag d.d. 15.01.2010 blijkt dat er geen samenwoonst meer is sedert 31.07.2010, dit op verklaring van [F. D. M.]. De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoonst meer is maar dan wel sedert 18.06.2009. Op 20.05.2010 zijn zij uit de echt gescheiden. Betrokkene heeft geen vol jaar bij de echtgenote gewoond.

Het onderzoek betreffende de integratie van betrokkene in de Belgische maatschappij, waarin zich een aantal positieve elementen bevinden, weegt niet op tegen het feit dat er slechts zeer korte samenwoonst was met de echtgenote.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker bij de Raad ingestelde procedure is kosteloos, zodat geen gevolg kan gegeven worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen die evenwel samen kunnen behandeld worden, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van de verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Art. 3 van deze wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn of met andere woorden pertinent zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. (A. MAST, e.a., "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Kluwer, Brussel. 2002, p. 692-694)

De motivatie in de bestreden beslissing is evenwel niet afdoende.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In de Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.09.2010 staat nochtans letterlijk te lezen: "Het onderzoek betreffende de integratie van betrokkene in de Belgische maatschappij, waarin zich een aantal positieve elementen bevinden, weegt niet op tegen het feit dat er slechts zeer korte samenwoning was met de echtgenote."

Wat deze positieve elementen zijn wordt niet verder gespecificeerd, noch wordt in duidelijk bewoordingen vermeld waarom deze niet afdoende zouden zijn om te spreken van een integratie in de Belgische maatschappij.

De zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging zijn door verweerder ernstig geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer of argumenten te formuleren.

Een beslissing, met dermate grote gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de echtgenoten niet langer zouden samenwonen, kan geen afdoende gemotiveerde beslissing uitmaken en is zelfs onrechtmatig/onwettig.

Vooreerst was het verzoekers echtgenote die de samenwoning en later het huwelijk wenste te beëindigen, een wil waartegen verzoeker machteloos tegenover staat.

Bovendien zou verzoeker niet beter geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij indien hij in een slecht huwelijk zou blijven, waar integratie niet het hoofdpunt bleek aan tafel. Integendeel net door zelfstandig te gaan wonen, leerde hij voor zichzelf in te staan, de taal kennen, werk te zoeken, opleidingen te volgen, zijn administratie in orde brengen, edm. (St. 3-21)

Er is in elk geval sprake van een manifeste beoordelingsfout door verweerder, die heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoeker te horen hieromtrent.

De beslissing dient te steunen op een correcte feitenbevinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (A. MAST, e.a. o.c., p 54-55)

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers standpunt niet werd gehoord.

De motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting werd door verweerder ernstig geschonden en heeft derhalve onterecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

[...]

Verzoeker heeft een nauwe band met België en heeft afstand genomen van de Ethiopische tradities en cultuur, alwaar hij behalve zijn zus, geen familie meer heeft. Na zijn komst in België is hij aan het werk gegaan, heeft hij zich ingeschreven voor allerlei cursussen welke hij met vrucht heeft beëindigd, spreekt en begrijpt hij goed de Nederlandse taal en volgt hij hier thans een opleiding 'lasser'.

Intussentijd is hij opnieuw op zoek naar werk en heeft hij zich in verschillende interimkantoren ingeschreven, doch door de crisis vond hij momenteel nog geen nieuwe job. (st. 3-21)

Verzoeker heeft een vaste verblijfplaats en wist zich op de best mogelijke manier zo snel als mogelijk te integreren.

De aan verzoeker betekende beslissing is een verregaande ingreep op zijn recht op privé- en gezinsleven en maakt derhalve een schending uit van het art. 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland) T. Vreemd., 2005 afl. 2. 158-159, noot G. MAES)

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, met name de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de betrokkene hierdoor ondervindt. (PARMENTIER S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven". T.Vreemd., 1992, 3 18-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken, (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273)

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen t.a.v. verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel. daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meerbepaald zijn verblijf en opleiding in België. geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing. zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79. 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de beslissing werd genomen enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

'De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

- Uit een samenwoonstverslag d.d. 15.01.2010 blijkt dat er geen samenwoning meer is sedert 31.07.2010 dit op verklaring van [F. D. M.].*
- De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is maar dan wel sedert 18.06.2009.*
- Op 20.05.2010 zijn zij uit de echt gescheiden.*
- Betrokkene heeft geen vol jaar bij de echtgenote gewoond.*
- Het onderzoek betreffende de integratie van betrokkene in de Belgische maatschappij, waarin zich een aantal positieve elementen bevinden, weegt niet op tegen het feit dat er slechts zeer korte samenwoning was met de echtgenote.'*

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vastgesteld dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven is met de vreemdeling die vervoegd werd.

Dat er op heden geen sprake meer is van een huwelijks- of gezinsleven wordt bovendien door verzoeker niet betwist.

Verzoekers opmerking dat niet wordt gepreciseerd welke de positieve elementen zijn waarvan sprake in de beslissing en waarom ze niet afdoende zijn om te spreken van een integratie in de Belgische samenleving, kan niet dienstig worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om een socio-economisch onderzoek gevraagd, met name werd verzocht de gemachtigde in te lichten omtrent verzoekers bestaansmiddelen, zijn tewerkstelling, zijn verblijf in België, familie in het buitenland, integratie in de Belgische samenleving en zijn sociale of culturele banden met land van herkomst.

De documenten dienaangaande bevinden zich in het administratief dossier en werden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beoordeeld.

Deze documenten kunnen door verzoeker worden ingekeken in het administratief dossier.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aldus onderzoek gedaan naar de integratie van verzoeker, doch geoordeeld dat er in dit onderzoek een aantal positieve elementen bevinden die echter niet opwegen tegen de zeer korte samenwoning met zijn echtgenote.

Verzoeker toont niet anders aan.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven bestaat met de vreemdeling die vervoegd werd in de zin van art. 11 §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156. 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.**

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

[...]

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom hij zijn recht op gezins- of privé-leven geschonden acht.

Hij wijst in zijn middel enkel op zijn 'nauwe band met België, zijn afstand van Ethiopische tradities en cultuur, alwaar hij behalve een zus, geen familie meer heeft'. Hij verwijst naar zijn inschrijving voor allerlei cursussen welke hij met vrucht heeft beëindigd, dat hij Nederlands spreekt en hier een opleiding 'lasser' volgt. Hij is op zoek naar werk, doch door de crisis vond hij geen job.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.S. 14 november 2005, nr.151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)."
(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061. 28.07.1992, R.A.C.E. 1992. z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007)."

4.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker terecht stelt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), immers vastgesteld dat verzoeker geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die hij vervoegde meer onderhoudt, dat hij slechts kortstondig samenwoonde met zijn echtgenote en dat hij reeds uit de echt gescheiden is en hem daarom een verder verblijf geweigerd wordt en hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft voorts aangegeven dat hij een afweging maakte tussen de verschillende elementen waarover hij beschikte bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker en heeft gesteld de negatieve aspecten in het dossier van verzoeker (de zeer kortstondige samenwoning met zijn echtgenote) als zwaarwichtiger te beoordelen dan de positieve aspecten (de gegevens die wijzen op een integratie). Verzoeker kan dan ook niet in redelijkheid stellen niet te begrijpen waarom zijn integratie niet weerhouden werd als reden om hem tot een verder verblijf toe te laten. Waar verzoeker tevens stelt dat de positieve elementen die wijzen op zijn integratie niet vermeld worden, kan de Raad slechts opmerken dat hij niet kan voorhouden deze gegevens niet te kennen nu hij ze zelf aan het bestuur overmaakte.

Er dient derhalve te worden besloten dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk is en verzoeker toelaat met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen te ontwikkelen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en hij de motieven die de bestreden beslissing schragen inhoudelijk in vraag lijkt te willen stellen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat niet hij, doch wel zijn ex-echtgenote, het samenwonen en vervolgens het huwelijk wenste te beëindigen. Deze bewering doet evenwel niets af aan de vaststelling door verweerder dat de voormalige echtelieden minder dan een jaar in België samenwoonden en intussen effectief uit de echt gescheiden zijn.

Ook door zijn beschouwingen over zijn integratieproblemen tijdens zijn huwelijk toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verkeerde feiten of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

4.3.3. De bewering van verzoeker dat verweerder tekort kwam aan de zorgvuldigheidsverplichting omdat hem niet de kans geboden werd zijn argumenten te formuleren, mist voorts feitelijke grondslag. Uit het door verweerder neergelegde administratieve dossier blijkt namelijk dat verweerder op 20 januari 2010 de burgemeester van de stad Gent verzocht verzoeker te contacteren teneinde hem de kans te geven zijn situatie nader toe te lichten. Verzoeker werd ingevolge deze vraag gecontacteerd door de wijkagent die de verklaringen van verzoeker opnam in een verslag waarbij hij de overtuigingsstukken die verzoeker hem overmaakte voegde.

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat hij niet gehoord werd en toont verder niet aan dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op correcte feiten.

Verzoeker maakt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

4.3.4. Tevens moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

4.3.5. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij, nu hij uit de echt gescheiden is, nog enig gezins- of familieleven in België heeft. In zoverre verzoeker aanvoert dat artikel 8 van het EVRM het gezins- en familieleven beschermt is zijn betoog dan ook niet dienstig.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, doch toont niet in concreto aan op welke wijze zijn privéleven door de bestreden beslissing zou aangetast worden. Verzoeker stelt immers enkel dat hij werkwilbig is en opleidingen wenst te volgen, doch erkent tevens dat hij geen arbeidsbetrekking vond. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat verzoeker een arbeidsbetrekking verliest.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hem slechts een verblijfsrecht werd toegestaan om zijn echtgenote te vervoegen en niet met het oog op een opleiding of tewerkstelling en dat indien hij geen gezinsleven ontwikkelde met de vrouw op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht verwierf, verweerder een einde aan dit verblijf kon stellen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen inmenging in enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privé-, gezins- of familieleven worden vastgesteld, zodat ook niet kan ingezien worden waarom een

toetsing aan de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde criteria zou dienen te worden doorgevoerd.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK